

Maandag 14 juni is een uitzonderlijke dag voor het Walshoutemse woonzorgcentrum Zevenbronnen, want dan worden er twee verjaardagen gevierd. **Die van Nieke Demortier, die 100 wordt, én de 101ste verjaardag van Mariette Bonnast.**

Nieke en Mariette blazen 100 en 101 kaarsjes uit in zelfde rusthuis

EEUWELINGEN
LANDEN

Jo Smeets

Virginie 'Nieke' Demortier uit Opheers (Heers) en Mariette Bonnast uit Walshoutem (Landen), beter bekend als Mariette van De Willing zijn kranige dames met een scherpe tong. Meer levenservaring dan hen kan een mens niet hebben, dus maak je hen ook niks meer wijs. "Toen ze mij naar hier brachten, dacht ik: 'Dat zal niet voor lang zijn', vertelt Nieke. "Ondertussen woon ik hier al zes jaar, maar het is hier goed, hoor." Die mening is ook Mariette toegegaan. "Ik voel me hier heel goed", zegt ze. "Misschien kan dat niet gezegd worden van de mensen die hier elke dag met mij moeten omgaan, maar da's dan hun probleem!" (lacht)

Gedaan alsof

Honderd worden, het spreek tot de verbeelding. En Nieke en Mariette, die door corona niet samen op de foto mochten, gaan er elk op hun eigen manier mee om. "Ik had nooit gedacht dat ik zo oud zou worden", zegt Nieke. "Maar hoe dat voelt? (lange pauze) Bid maar tot God dat je nooit honderd hoeft te worden." Mariette worstelt minder met het gegeven, al zet ze ons wel met gespeelde vertoning op ons nummer wanneer we haar confronteren met haar leeftijd. "Moet je dat er zó hard inwrijven! (lacht luid) Natuurlijk kan ik de minpunten opsommen, maar laten we het vrolijk houden. Weet je, ik heb een goed gevuld leven gehad. Heel mijn leven gewerkt, of toch tenminste gedaan alsof. (lacht) Het belangrijkste was dat ik ervoor betaald werd."

Hebben jullie liefde gekend?

Nieke: "Ik ben zeventig jaar gelukkig getrouwd geweest. Ik had een brave man, maar uiteindelijk scheelt er overal wel iets, hé. Als er een haar in de boter was, moest ik gewoon een beetje kijven, dan was het opgelost. (lacht) Als je nooit eens een discussie hebt, heb je niets tegen mekaar te zeggen. Uit mijn huwelijk zijn twee kinderen, drie kleinkinderen en vier achterkleinkinderen voortgekomen. Gisteren kreeg ik bezoek van mijn kleinzoon. Ik herinner me nog dat hij begon aan zijn studies, en dat ik toen zei: 'Ik zal jou waarschijnlijk nooit zien afstuderen.' Wel, hij is ondertussen al 22 jaar aan 't werk. (lacht) Zo zie je maar."

Mariette Bonnast (101): "Ik heb mijn hele leven gewerkt, of toch tenminste gedaan alsof." (lacht) FOTO'S SERGE MINTEN

Virginie 'Nieke' Demortier: "Ik ben zeventig jaar gelukkig getrouwd geweest."

Mariette: "Ook mijn man is overleden. We hebben slechts één dochter gekregen en daar hebben we destijds veel moeten voor doen want ik raakte moeilijk zwanger. Veel geoefend? Natuurlijk! (lacht) Dat hoorde erbij."

Wat deden jullie vroeger voor de kost?

Nieke: "Ik was kokkin. Mensen vragen me soms hoe ik de Tweede

Wereldoorlog beleefd heb: 'Je hebt toen zeker wel hongergeleden?' Maar daar was geen sprake van, want ik kookte toen bij een notaris in Liek. Daar zag je niet dat het oorlog was, hoor. Daar kwamen de bakker en de slager elke dag aan huis leveren, het kon niet op. Mensen geloven me niet als ik dat vertel, maar het was wel zo. Wat denk je dat er altijd het belangrijkste is in de wereld, zelfs

in oorlogstijd? Geld, daar draait het altijd weer om."

Mariette: "Ik heb vroeger gepoetst en beëindigde mijn carrière bij Sabena, in de cafetaria van de luchthaven van Zaventem. Ik zou nu nog kunnen werken, maar helaas willen mijn benen niet meer mee."

Da's normaal, hé?

Mariette: (gespeeld boos) "Vind jij dat normaal? Waarom?"

Ik durf het bijna niet te herhalen, maar: omdat je 101 bent.

Mariette: "Nu zegt hij het weer! (lacht) Weet je, 101 jaar is natuurlijk niet niks, maar in mijn hoofd ben ik zo oud niet. En ik ben hier voortdurend in het gezelschap van jonge mensen: letterlijk iedereen in dit gebouw is jonger dan ik. Dat houdt een mens jong van geest, hé."